

Et af udvalgets spørgsmål til miljø- og energiministeren og ministerens svar herpå

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 14. december 1998 fra Danske Vandværkers Forening, jf. L 115 - bilag 16.

Svar:

Danske Vandværksforeninger har i brev af 14. december fremført en række bemærkninger til L 115. Det er dog fremhævet, at foreningen ikke har bemærkninger til princippet om brugerbetaling, men har i denne forbindelse en række bemærkninger til lovforslaget.

For det første bør kommunerne og vandværkerne i de amtslige koordinationsfora få en repræsentation, der står i rimeligt forhold til, at kommunerne og vandværkerne betaler den væsentligste del af indsatsen.

I forbindelse med vedtagelsen den 26. juni 1998 af et af de lovforslag til udmøntning af Vandmiljøplan II-aftalen, jf. lov nr. 479 om beskyttelse af drikkevandsressourcer og vandforsyning, blev det bestemt, at den fremtidige vandforsyningsplanlægning sker i de koordinationsfora, som amterne har pligt til at oprette og lede efter lovens § 12. Det er herefter forudsat, at der sker en saglig og tilbundsående diskussion af planlægningen mellem de relevante parter.

For det andet at det fra staten udmeldes til amterne, at de amtslige koordinationsfora ikke blot er et ekstra høringsorgan (som vedlagte eksempel viser fra Fyns Amt), men et samarbejdsorgan mellem lige parter, som behandler forslag fra såvel amtet som fra kommunerne og vandværker.

Det er ikke hensigten, at koordinationsforum alene skal betragtes som en høringsinstans, men er - som foreningen fremhæver - tænkt som et arbejdende udvalg. I de regler, der er under udarbejdelse om indsatsplaner, vil det blive præciseret, at koordinationsforum skal inddrages så tidligt som muligt i processen.

For det tredje har foreningen anført, at der er brugt 1995-tal, endskønt tallene for 1997 var tilgængelige ved lovforslagets udarbejdelse. Det kan hertil bemærkes, at tallene fra 1995 ikke adskiller sig væsentligt fra 1997-tallene.

For det fjerde fremfører foreningen, at det i visse tilfælde er muligt for amterne at bemyndige kommunerne til at meddele tilladelser i henhold til vandforsyningslovens § 20. Det er korrekt, at amterne har denne mulighed, hvilket kun er udnyttet i ganske få tilfælde og i tilfælde, hvor der foreligger en ganske klar og afgrænset beskrivelse af, hvornår kommunen kan udnytte denne mulighed. Kommunerne har en indberetningspligt til amterne også for disse tilladelser, hvorfor amterne er i besiddelse af alle de nødvendige tilladelser, som er meddelt i henhold til vandforsyningslovens § 20, hvilket betyder, at disse tilladelser også er omfattet af gebyrordningen.

For det femte angives det, at det af bemærkningerne fremgår, at amterne har en 10-årig kortlægningsperiode uden at angive start og sluttidspunkt.

Hertil kan det bemærkes, at den fremtidige grund- og drikkevandsbeskyttelse er meget afhængig af, at amterne får udført den omhandlede kortlægning. Der er derfor intet behov for at fastsætte start og sluttidspunkt.

For det sjette fremhæver foreningen, at det af bemærkningerne fremgår, at gebyret også skal dække *implementering* af indsatsplaner.

Hertil skal det bemærkes, at det af bemærkningerne under pkt. 3.1 fremgår, at: »Der skal endvidere udarbejdes og implementeres indsatsplaner for alle indsatsområder, efterhånden som disse detailkortlægges. Implementeringen forventes at være relativt ressourcekrævende, idet der skal forhandles med de berørte grundejere, der skal foretages høringer samt gennemføres sagsbehandling i forbindelse med eventuelle indsigelser m.v. Udgiften kan anslås til ca. 2 årsværk pr. amt eller ca. 16 mio. kr. om året.«

Det er således alene den administrative sagsbehandling, som er omfattet af denne udgiftspost, hvilket også fremgår af forslaget til lovtekst og bemærkningerne i øvrigt.

Endelig skal det oplyses, at det af lovforslaget fremgår, at amterne er pligtige til at udarbejde et fyldestgørende regnskab for samtlige afholdte udgifter og pålignede gebyrer.